

[Vivike.]

derimod ikke landbrugsjord, det har vi nok af. Tilsyneladende har vi for meget. Vi kan ikke i fornødent omfang komme af med vores landbrugsprodukter.

Men én ting kommer vi til at mangle, og det er rekreative områder. Dem er der stadig kræfter i gang for at ødelægge, idet man løber an på store statstilskud, der ydes, blot man vil forringe eller ødelægge de natur-skønne områder ved vandløbsudretninger, afvanding af søer, moser og fjorde. Skatteborgerne betaler altså for at få ødelagt egne og efterkommeres rekreative muligheder. Det er jo det rene, glade vanvid.

Kan vi ikke standse det ved, at vi op-hæver landvindingsloven, for der er mange planer i gang om at fortsætte ødelæggelsen? En godsejer spekulerer i at afvande Vest Stadil Fjord og har stillet krav om en er-statning på 22 mill. kr., hvis han ikke får tilladelse. Vest Stadil Fjord er en af Europas bedste rasteplasser for trækkende ande- og vadefugle. Nu har jeg godt nok fået oplyst, at i dette projekt spekulerer man ikke i landvindingsloven og tilskud ifølge denne lov, men det er der mange andre, der gør. Det gør man med hensyn til afvandingen af Hvidmosen ved Holstebro, Lønborg Hede, og der kunne nævnes mange andre projekter, som vil ødelægge områder, der kan være til helse for nulevende og kommende slægter.

Disse områder bør bevares, men her udgør landvindingsloven en fare. Mener ministeren ikke, vi bør spare de mange penge, denne lov koster, og ophæve den?

Landbrugsministeren (Peter Larsen): Det spørgsmål, som hr. Vivike rejser, kunne give anledning til mange betragtninger, det er jo noget mere vidtspændende end det ene lovgivningsaspekt, der her er peget på, nemlig landvindingsloven.

Må jeg vedrørende det konkrete spørgsmål blot henvise til, hvad statsministeren gav udtryk for i den skriftlige redegørelse i forbindelse med åbningstalen, hvoraf det klart fremgik, at den hidtidige form for vandløbs-regulering, landvindingen, er til overvejelse i regeringen, der agter at tage initiativ til en principdebat her i tinget om denne lov-givning.

Under hensyn til det arbejds-pres, vi har i folketinget i øjeblikket, har jeg fundet det

hensigtsmæssigt først senere at foranledige denne principdebat afholdt, altså engang her i foråret. Men indtil denne debat kan finde sted, har jeg foranlediget, at foreliggende, endnu ikke bevilgede landvindings-sager er stillet i bero, således at nye land-vindingssager altså ikke godkendes til ud-førelse. Dette skete 1. oktober 1968.

Med hensyn til det spørgsmål, som hr. Vivike videre kom ind på, nemlig godsejeren, der spekulerer i en afvanding af Vest Stadil Fjord og har krævet en erstatning på mange millioner kroner, kan jeg oplyse, at denne sag mig bekendt ikke har været rejst over for Statens landvindingsudvalg eller i land-brugsministeriet, men jeg må formode, at erstatningskravet har relation til natur-fredningsloven. Ophævelse af landvindings-loven vil altså ikke påvirke dette erstat-ningskrav, om hvis berettigelse jeg ikke kan have nogen mening.

Jeg vil dog gøre hr. Vivike opmærksom på, at en ophævelse af landvindingsloven ikke vil udelukke private grundejere fra at gennemføre private afvandingsarbejder, så-fremt landvæsenstretterne kan godkende disse. Det er altså efter loven overladt til landvæsenkommissionerne at fastsætte reg-lerne, og en ophævelse vil ikke kunne standse dette.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørge-tiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om op-tagelse af statslån i udlandet.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 177) findes i tidenden sp. 3959, finansudval-gets betænkning i tillæg B. sp. 643).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Damsgaard: Lovforslaget har været be-handlet i finansudvalget, bl. a. har vi haft et samråd med den højtærede fungerende finansminister, og idet jeg henviser til be-tænkningen, kan jeg på hele finansudvalgets

[Damsgaard.]

vegne anbefale at vedtage forslaget ved anden behandling nu og ved tredje behandling senere.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om udskrivning af indkomst- og formueskatten til staten for skatteåret 1969-70.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 123) findes i tidenden sp. 2865, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 647).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der stillet 3 ændringsforslag af Sigsgaard og Kjær Rasmussen (se tillæg B. sp. 657).

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Grünbaum: Må jeg først omtale et specielt spørgsmål. Under behandlingen af ligningsloven i efteråret pegede jeg på nødvendigheden af at få gennemført en rimelig overgangsordning for skatteydere, som i 1969 går ned i indtægt, og som kom i klemme på grund af kildeskattens udsættelse til 1970. Jeg bliver desværre nødt til her at påtale, at der ikke er givet skattemyndighederne ordentlig underretning om den ordning, som dengang blev gennemført dels ved en ændring i selve ligningsloven, dels ved det tilsagn, som finansministeren dengang gav i folketingsudvalget, og som findes gengivet i det daværende udvalgs betænkning af

29. november 1968. Der er nu gået næsten 4 måneder, og situationen er den, at man stadig ikke hos de lokale statslige og kommunale skattemyndigheder har nogen klar oplysning om, hvad de gennemførte ændringer egentlig går ud på. Jeg vil understrege, at der her var enighed i folketingsudvalget, og at der var tilsagn fra ministeren. Jeg synes, det er for dårligt, at sådan oplysning ikke kommer hurtigst muligt ud til de myndigheder, der skal anvende disse nye regler, og til den offentlighed, der jo må have krav på at vide, hvilke rettigheder skatteyderne nu har i 1969 på det pågældende område. Det er tilmed oplysninger, som har betydning netop for skatteydere, der er i en særlig vanskelig økonomisk situation, og som har behov for hjælp. Jeg må altså påtale dette, idet jeg går ud fra, at meddelelse, hvis en sådan endnu ikke er udsendt til de pågældende myndigheder, omgående bliver tilstillet disse.

Jeg skal derefter gå over til selve udskrivningsloven. Det kunne være fristende ved denne andenbehandling af forslaget til udskrivningslov samtidig at drøfte det forslag til udskrivningslov for kildeskatten, der netop er blevet fremsat her i folketinget. Men jeg skal lade være med at falde for denne fristelse. Jeg må dog sige, at fremsættelsen af det nye forslag ikke helt kan undgå at påvirke vore drøftelser her i dag, ja, at dette forslag allerede har haft en sådan påvirkning, nemlig på vort ændringsforslag, der er stillet under nr. 3 til § 5, og som går ud på at bevare 80 pct.s reglen, således som denne regel hidtil har været, og det vil altså sige at modsætte sig, at de 80 pct. bliver nedsat til 70 pct., hvilket bl. a. har sin motivering i, at finansministeren i forslaget til kildeskattens udskrivningslov nu foreslår anvendelse af et særligt marginalskatteloft på $66\frac{2}{3}$ pct. og endvidere et såkaldt skråt skatteloft på 105 pct. af udskrivningsskalaens satser.

Ved førstebehandlingen af udskrivningslovforslaget den 16. januar — altså det forslag, vi behandler her i dag — afviste vi ikke at gå ind i en positiv drøftelse om nedsættelse af de 80 pct. til 70 pct., hvis dette så betød, at regeringspartierne dermed havde fundet deres løsning på spørgsmålet om det såkaldte skatteloft; det var, hvad jeg udtalte dengang. Men det har de tre